

38- Truyện Thỏ Đầu Đàn Nướng Minh Cúng Đường Tiên Nhân

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả tên là Bạt-đề, đã xuất gia nhập đạo, nhưng tâm thường ham thích những công việc của người tại gia, nên bỏ bê việc tu tập ba nghiệp.

Lúc ấy Như Lai quán sát thấy căn lành của Bạt-đề đã thuần thực, đã đến lúc được hóa độ, nên Ngài bảo Tôn giả A-nan:

–Người hãy đi gọi Tỳ-kheo Bạt-đề đến đây.

A-nan liền đi gọi Bạt-đề. Khi Bạt-đề đến, Đức Phật bảo:

–Thầy hãy vào rừng núi để tu tập pháp lành.

Bạt-đề vâng lời Phật dạy, vào chốn núi rừng ngổi thiền, hành đạo. Qua thời gian không bao lâu, Bạt-đề đã đắc đạo La-hán.

Bấy giờ các Tỳ-kheo thấy sự việc ấy bèn bạch Phật:

–Tỳ-kheo Bạt-đề đời trước đã gieo trồng phước đức gì mà nay tuy đã xuất gia mà còn ưa thích chuyện thế tục, lại gặp được Đức Thế Tôn và chứng đắc đạo quả như thế?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Đâu phải chỉ hôm nay Ta mới giáo hóa Tỳ-kheo ấy, mà thuở xưa Ta cũng từng giáo hóa Tỳ-kheo ấy rồi.

Các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, chẳng hay việc giáo hóa thuở xưa thế nào? Cúi xin Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong Hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại, có một Tiên nhân đang tu luyện đạo Tiên trong chốn núi rừng. Ông chỉ ăn trái cây, uống nước suối. Nhưng về sau trải qua nhiều năm gặp trời nắng hạn, không còn trái cây để ăn nữa, bị đói khát hành hạ, ông định vào thôn xóm xin ăn.

Bấy giờ, có một con thỏ đầu đàn là Bồ-tát cùng bảy thỏ đang đi tìm cỏ nước, gặp vị Tiên nhân râu dài bị đói khát hành hạ, định vào làng xin ăn để sống. Thỏ đầu đàn nói với Tiên nhân:

–Ngày mai ông hãy nhận chút ít vật cúng dường nhỏ mọn của tôi. Tôi còn có pháp hay, ông có thể nghe được.

Tiên nhân nghe rồi suy nghĩ: “Có lẽ thỏ đầu đàn kia gặp được loài chim bay thú chạy bị chết, muốn làm món ăn cho ta”, nên Tiên nhân bằng lòng. Lúc ấy thỏ đầu đàn đã biết Tiên nhân bằng lòng, liền tụ tập bảy thỏ và Tiên nhân kia lại giảng nói pháp mầu. Thỏ đầu đàn chắt củi thành đống trên mặt đất, tự châm lửa rồi nhảy vào đống lửa đang cháy ngùn ngụt.

Lúc ấy Tiên nhân định giữ chân thỏ lại, nhưng thân vô thường đã qua đời sau rồi. Tiên nhân than:

–Hòa thượng Đại sư, tại sao mới một sớm gặp nhau, ngài lại bỏ tôi ra đi? Tôi đâu còn nghe pháp được nữa.

Tiên nhân buồn thảm nghẹn ngào, kêu trời than khóc. Vì quá cảm thương và tuyệt vọng, Tiên nhân té quy xuống đất, không nói thành lời.

Lúc ấy mặt đất rung chuyển, hoa thơm từ trên không trung rơi xuống như mưa và

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

phủ kín trên thân thỏ đầu đàn.

Bấy giờ Tiên nhân kia vì thấy thỏ đầu đàn tu hạnh Đại bi nên không dám ăn thịt, bèn thâu lượm xương cốt rồi xây tháp cúng dường.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, thỏ đầu đàn Bồ-tát lúc bấy giờ nay chính là Ta còn Tiên nhân bấy giờ, nay là Tỳ-kheo Bạt-đề. Do vì khi ấy, Tiên nhân biết nghe lời Ta đến nghe pháp, nên nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật nói, đều vui mừng thực hành.

M